

tilstrækkeligt med ressourcer til, at det arbejde også kan blive gjort, og så samtidig sikrer, at de faggrupper, der i øvrigt i det daglige er omkring patienterne, får et uddannelsesniveau, således at de kan håndtere den konkrete behandling i dagligdagen.

Jeg vil støtte op om de andre ordførere, der har haft ordet her i dag, bortset fra Venstres ordfører og De Konservatives. Vi støtter store dele af forslaget, men der er altså nogle enkelte bestemmelser, som vi meget gerne ser kommer ud, hvis vi skal stemme grønt.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det fru Majbrit Berlau som ordfører.

Majbrit Berlau (EL):

Når vi i Enhedslisten skal behandle et lovforslag, der skal gælde i psykiatrien, så mener jeg, at det er væsentligt at tage udgangspunkt i to faktorer: en klar minimering og reducering af tvang, gerne hen imod forsøg på at have hospitalet og behandlingsmetoder, der helt udelukker brugen af tvang, og spørgsmålet om, at brugerne i højere grad skal medinddrages i den behandling, som de gennemgår.

Hvis det er det formål, man har med at gennemføre eller at gå til forhandling om det her lovforslag, vil jeg sige, at der er nogle klare tendenser i det, som går i den stik modsatte retning.

Der er nogle elementer, jeg gerne vil problematisere. Jeg vil først og fremmest problematisere det, som hedder ambulans tvang, opfølgning, eller hvad vi nu skal kalde det. Det drejer sig om § 13 d, hvor jeg mener, at der er to hovedargumenter imod det.

Kl. 15.45

Det ene er, at det basalt set af den enkelte bruger vil blive opfattet som et overgreb på en person, der står i en meget svær situation, hvilken jeg også opfatter det som. Det andet er spørgsmålet om, hvorvidt det her ikke blot er en slet skjult besparelse – en argumentation, som bakes op i en række høringssvar til dette lovforslag.

Virkeligheden er jo, at hvis en sindslidende bliver udskrevet fra et hospital, så er vedkommende ikke længere psykotisk, for er man psykotisk, kan man ikke ifølge lovgivningen i dag udskrives. Derfor må vi antage, at de er i en habil situation, når de udskrives fra hospitalet.

Hvis det så er sådan, at de bliver pålagt en koordineringsplan fra hospitalets side, som jeg

er nødt til at understrege at man ikke har medinddraget den enkelte bruger i, og hvis de er uenige i de behandlingsmetoder, der foreslås i koordineringsplanen og derfor undslår sig for at deltage i behandlingen – det kan jo f.eks. være spørgsmålet om et specifikt medicinpræparat, som den enkelte ved giver vedkommende så kraftige bivirkninger, at han ikke kan være til længere og ikke kan holde det ud længere og derfor undslår sig den behandling, der er blevet dikteret fra hospitalets side – kan det være et argument for at indlede den tvungne opfølgning, den ambulante tvang.

Det medfører altså en situation, hvor politiet kommer og afhenter den enkelte borger, som man må opfatte som værende habil, eftersom vedkommende ikke er tvangsindlagt, i vedkommendes eget private hjem, kører vedkommende til hospitalet, hvor han så bliver udsat for en tvangsmedicinering.

Jeg mener, at det er en helt grotesk situation, hvis det er sådan, at vi rent faktisk kerer os om de mennesker, som står i de her svære situationer, kerer os om de mennesker, som har en sindslidelse, for hvis de mennesker skal få det bedre i deres liv, er det helt væsentligt, at vi som samfund støtter op omkring dem. Det gør vi altså gennem et fortroligt og tillidsfuldt samarbejde, hvor der er god social kontakt, hvor der er psykiatere, man kan tale med, hvor der er socialrådgivere, man kan stole på, hvor der er støtte- og kontaktpersoner, man kan dele sine tanker med. Det er den form for kontakt, der skal være mere af, for at vi skaber en bedre situation for de her medborgere.

Men det er ikke det, man gør med det her lovforslag. Nej, der kører man den altså over til at lade politiet være dem, der afhenter og bringer folk på hospitalet. Det skaber altså for mig at se et fuldstændig brud med det, der skulle være et tillidsfuldt samarbejde.

Jeg kan forstå det, når vi i høringssvarene kan læse, at meget bekymrede organisationer og borgere ude i samfundet skriver, at resultatet af det her lovforslag i de værste tilfælde er, at folk må gå under jorden for at undgå at blive afhentet af politiet, må gå under jorden, fordi de ikke ønsker at blive afhentet i deres privathjem, og må gå under jorden, fordi de ikke ønsker at tvangsmedicinere med et præparat, som de ved måske skader deres fysik og giver uudholdelige bivirkninger. Derfor mener jeg, at det her lovforslag er fuldstændig fejlslået.